

CÂND BALAURI ERAU MICI

*

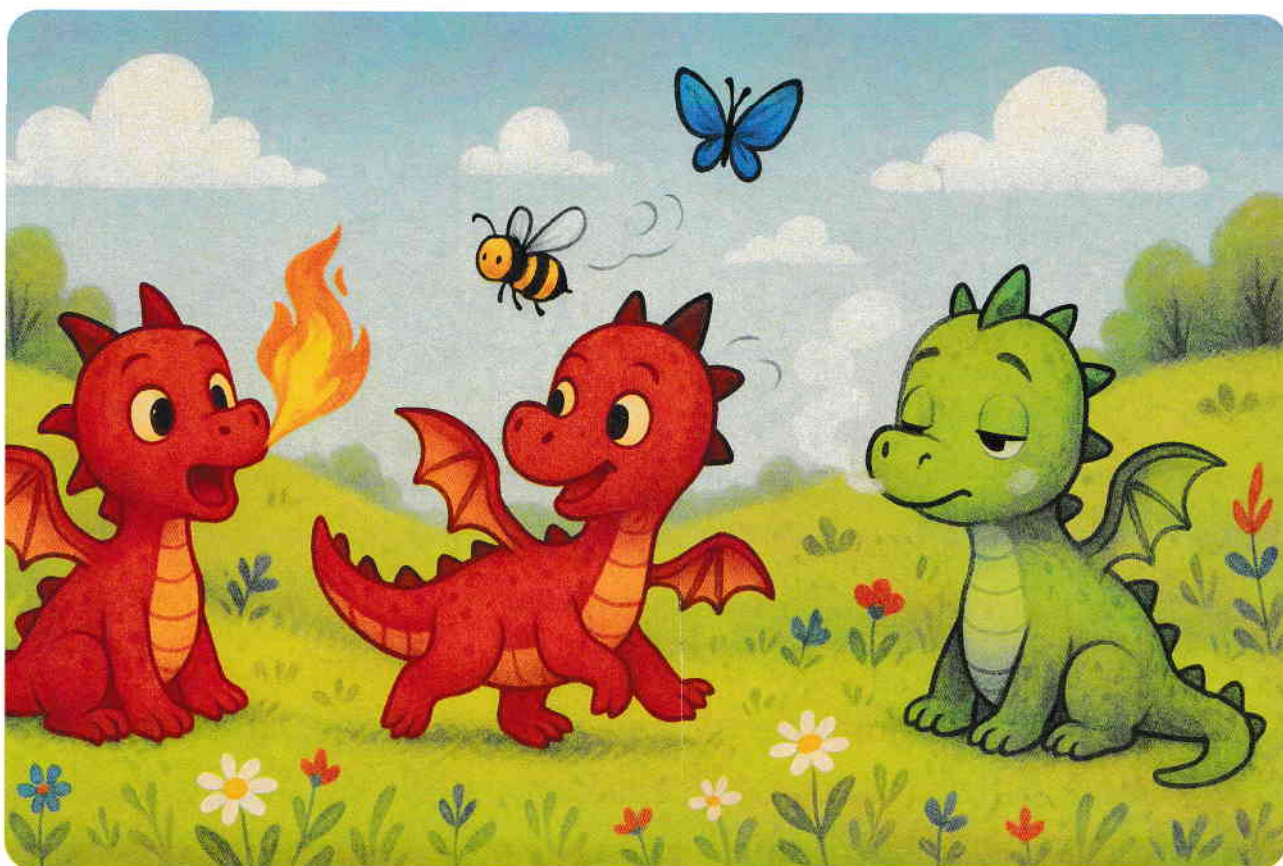
ZMORON, UN ZMEU TIMID

două povești pentru
SERGIU și BOGDAN

(ilustrații realizate cu OpenAI)

Într-o vale fermecătoare, între dealuri acoperite cu păduri dese și pajiști pline de flori, trăiau trei pui de balaur. Nu aveau aripi uriașe, nici colți fioroși ori solzi care să lucească în bătaia soarelui, așa cum întâlnim uneori în legende. De fapt, erau... drăgălași. Pufoși, cu solzi moi ca de catifea, cu ochi mari și curioși și cu cozi care se încurcau între ele de fiecare dată când se jucau.

Cei trei pui de balaur se numeau: *Flamar*, pentru că scotea câte o flamă (o flacăra) ori de câte ori strănuta, *Zig-Zag*, numit așa pentru că obișnuia să meargă în zig-zag, provocat ba de un fluture care dansa în dreapta lui, ba de un bondar care bâzâia în stânga, și *Pufăilă*, un mic balaur somnoros, care mormăia și sufla un abur cald și ușor, când era obosit (adică... mai tot timpul).

LIBRIS www.libris.ro books

Cei trei locuiau într-o poiană ascunsă, pe Dealul Inimă-Blândă, și nu știau prea multe despre *norme* și *reguli*. Sau despre *politețe*. Sau despre... ce înseamnă *binele* și *răul*. Și asta pentru că nimeni nu-i învățase vreodată astfel de lucruri.

Dar totul s-a schimbat într-o vară.

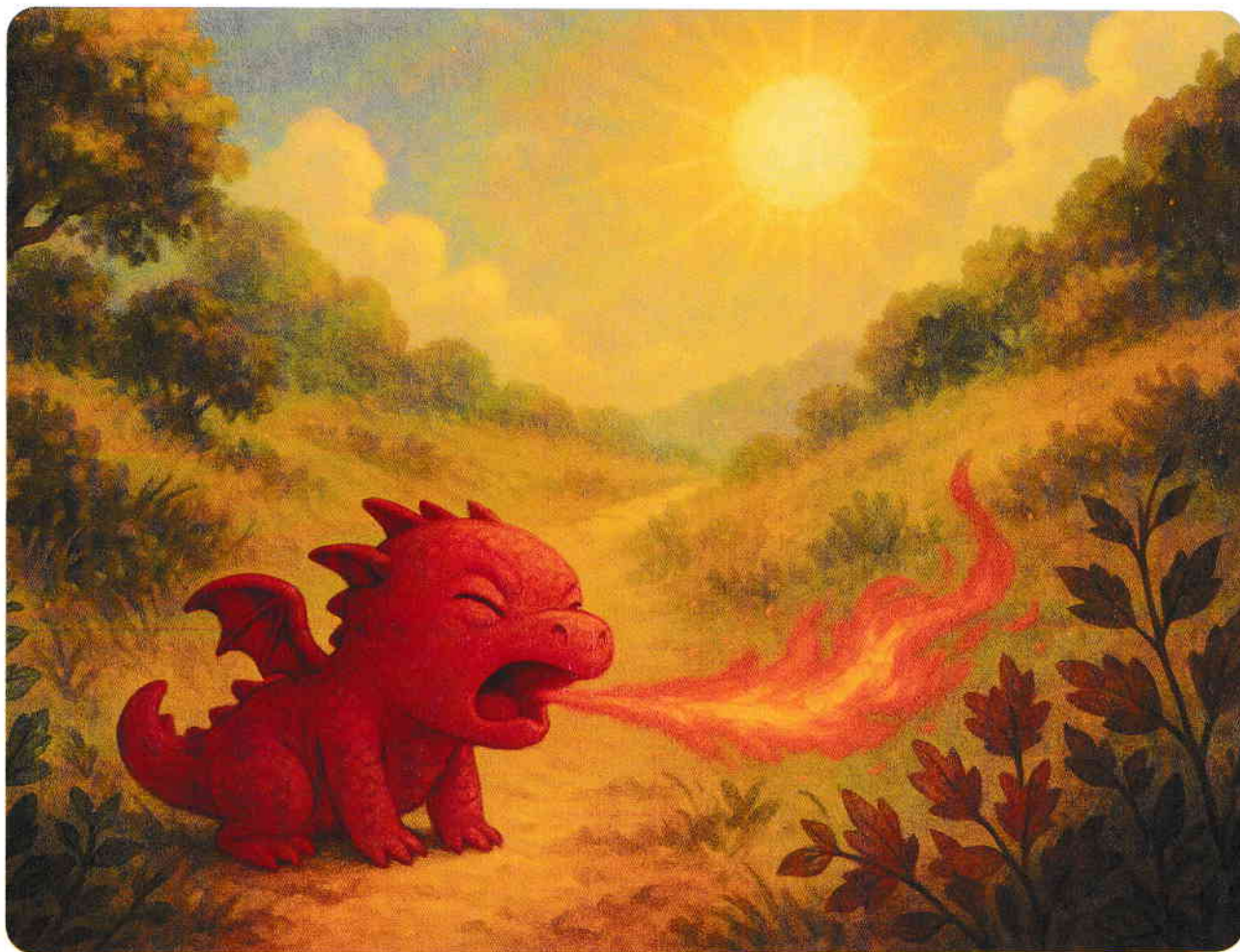
În orașelul de la poalele aceluia deal trăiau Sergiu și Bogdan, doi frați cuminți și buni, care ascultau de părinți și de bunici. Ca toți copiii, ei erau curioși și dornici de aventură. Vara aceea era una specială: nu mergeau în tabără, ci aveau voie să exploreze pădurile și dealurile din jur, cu condiția să fie mereu împreună și să se întoarcă până la apus.

Sergiu era un băiat șaten, cu o palmă mai înalt decât fratele lui și care obișnuia să închidă un ochi atunci când zâmbea. El avea o colecție impresionantă de pietre colorate, pe care le culegea din drumurile lor. Bogdan, care era mai firav și blond, avea genunchii mereu juliți și punea întrebări la fiecare cinci minute.

În fiecare zi, plecau cu rucsacurile pline: sandvișuri, sticle cu apă, o busolă defectă, dar care lor încă le plăcea, un carnetel cu multe hărți desenate de mână și două fluiere din lemn de alun, pe care le foloseau când se rătăceau unul de celălalt.

Într-o zi toridă, pe când soarele dogorea, iar aerul mirosea a mentă și a praf, în timp ce urcau pe o potecă îngustă, au auzit un strănut puternic:

– HAAAAP-ȚIIIIUUU!! – urmat de... o flăcăruie mică, subțire ca o panglică, totuși suficientă ca să ardă câteva frunze.

– Ce-a fost asta?! – a sărit Sergiu *ca ars*.

– Un foc... alergic? – a râs Bogdan. Cum s-a aprins, s-a și stins...

Cei doi s-au apropiat cu grijă, au tras de frunzișul uscat și au descoperit... o creatură roșcată, cu solzi mici, care tușea, strănuta și dădea din aripi în același timp.